

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. Ch.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2008, č. j. 29 Ca 132/2005 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2008, č. j. 29 Ca 132/2005 – 38, bylo pro vady řízení zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 16. 6. 2004, č. j. 8955/04 ÚP-Ha, kterým bylo zamítnuto odvolání M. Ch. (dále jen „matka účastnice řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Kunovicích ze dne 15. 3. 2004, č. j. K66/1/03/Bla, jímž bylo rozhodnuto, že matka účastnice řízení není účastnicí kolaudačního řízení vedeného ve věci novostavby rodinného domu na pozemcích p. č. 2351 a 2352 v k. ú. Kunovice u Uherského Hradiště pro stavebníky manžele H. a K. H. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel své rozhodnutí opřel pouze o rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 11. 2001, č. j. 5 C 27/2000 - 52, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2003, sp. zn. 21 Co 85/2002, a z jeho výroku v žádném případě nevyplývá, že stavebníci nezasáhli svou stavbou rodinného domu na pozemek ve vlastnictví matky účastnice řízení. Otázkou, zda stavba stojí na pozemku nyní ve vlastnictví M. Ch. (dále jen „účastnice řízení“) se ani okresní ani krajský soud věcně nezabýval, protože žaloba byla zamítnuta z procesních důvodů. Úvahy vyjádřené okresním soudem ohledně zásahu stavby

na předmětný pozemek v odůvodnění rozsudku byly učiněny nad rámec projednávané věci, a proto se jimi také krajský soud v odvolacím řízení vůbec nezabýval. Závěr stěžovatele, že z citovaných rozsudků jednoznačně vyplývá, že stavebníci nezasáhli stavbou rodinného domu na pozemek účastnice řízení je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Setrval v ní na svém názoru, že účastnice řízení nesplňuje základní předpoklad, aby byla účastnicí kolaudačního řízení, tj. že není vlastníkem pozemku pod předmětnou stavbou. Podle názoru stěžovatele krajský soud napadený rozsudek nesprávně odůvodnil tím, že rozsudky okresního a krajského soudu nejsou dostatečným důkazem, že stavba na pozemek účastnice řízení nezasahuje, neboť z těchto rozsudků jasně a srozumitelně vyplývá, že k zásahu nedošlo. V kolaudačním řízení nebylo zjištěno, že by stavba, byť jen zčásti, byla provedena na pozemku účastnice řízení. S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku pro nezákonnost.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že její soused má na katastrálním úřadě zapsány údaje, jež se nezakládají na pravdě, neboť katastrální úřady jsou pouze evidenční a nemohou samovolně rozhodovat o majetkoprávních vztazích k nemovitostem. Po celou dobu trvání sporů účastnice řízení tvrdí, a může to i dokázat, že nemovitost č. 767 v Kunovicích má mít pouze výměru 97,1 m². Právo vydržení pozemku nelze v žádném případě uplatnit, neboť tento nikdy rodina H. nevlastnila, pouze si ho nechala zcela záměrně zapsat neoprávněnou osobou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Argumentace, kterou stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu vyslovené v napadeném rozsudku je velmi kusá, neboť stěžovatel se v podstatě omezil na pouhé popření právního názoru krajského soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje i obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Stěžovatel sice v úvodu kasační stížnosti výslovně uvedl jako důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale z jeho další argumentace vyplývá, že napadenému rozsudku vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem, uplatňuje tedy ve skutečnosti stížní důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. To, že stěžovatel výslovně nepodřadil stížní důvod pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., však ani v nejmenším nebrání věcnému projednání jeho námítky. Stačí, aby stěžovatel tento důvod tvrdil. Jeho podřazení pod zákonné ustanovení provede v souladu se zásadou iura novit curia soud.

Stěžovatel namítá nesprávnost závěru krajského soudu, že citované rozsudky okresního a krajského soudu nejsou dostatečným důkazem, že předmětná stavba nezasahuje na pozemek účastnice řízení.

Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 11. 2001, č. j. 5 C 27/2000 – 52, byla zamítnuta žaloba matky účastnice řízení podaná proti manželům H., protože nebyl dán právní zájem, neboť mohla své právo uplatnit podle ust. § 135c o. z., a ve vztahu k žalované K. H. proto, že tato nebyla pasivně legitimována. „Naokraj“ pak okresní soud dodal, že „i kdyby žaloba žalobkyně byla podána podle § 135 c) občanského zákoníku i v tomto případě by došlo k jejímu zamítnutí, neboť znaleckým dokazováním má soud za prokázáno, že žalovaní svou stavbou nezasáhli na pozemek žalobkyně.“ Dále okresní soud uvedl, že „i kdyby částečně stavba žalovaných zasahovala do pozemku žalobkyně, tak v této části podle § 134 občanského zákoníku by došlo k vydržení této části pozemku prvním žalovaným“. K tomu okresní soud opět zdůraznil, že se jedná o poznámku „pouze naokraj“. O odvolání matky účastnice řízení rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 11. 2003, sp. zn. 21 Co 85/2002 tak, že napadený rozsudek okresního soudu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že pokud se matka účastnice řízení domáhala vydání rozhodnutí, podle kterého určitá stavba stojí částečně na určitém pozemku, není obsahem takové žaloby určení právního vztahu nebo práva, ale jde o určení právní skutečnosti. Nejde proto o žalobu podřaditelnou pod ust. § 80 písm. c) o. s. ř. a není nutno tvrdit a prokazovat naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Dále uvedl, že výrok soudu, jímž by bylo určeno, že určitá stavba stojí na určitém místě, by nic nestanovil o právním vztahu či právu k této věci, šlo by pouze o určení právní skutečnosti. Jelikož žádné zákonné ustanovení neumožňuje žalovat na určení skutečnosti, že určitá stavba stojí na určitém pozemku, neměla předmětná žaloba oporu v žádném ustanovení platného práva a již z tohoto důvodu jí nemohlo být vyhověno.

Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že jak okresní, tak krajský soud se otázkou, zda předmětná stavba zasahuje na pozemek matky účastnice řízení, vůbec nezabývaly, protože v obou případech byla žaloba zamítnuta z procesních důvodů. V důsledku toho se tedy nezabývaly, a ani zabývat nemohly, meritem věci.

To, že se okresní soud, jak sám uvedl, „naokraj“ vyjádřil i k hypotetické situaci, kdy by žaloba byla podána podle ust. § 135c o. z., a že se dále zabýval i otázkou vydržení, nemá žádnou právní relevanci. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 29 Odo 224/2001 (dostupný na www.nsoud.cz), ve kterém tento soud dospěl k závěru, že „Je-li žaloba zamítnuta pro nedostatek naléhavého právního zájmu na požadovaném určení (a zde taková situace v poměrech rozhodnutí odvolacího soudu nastala), pak to znamená, že otázka platnosti smlouvy meritorně řešena (a pro účastníky závazným způsobem vyřešena) nebyla.“ S ohledem na výše uvedené je proto argumentace stěžovatele rozsudkem okresního soudu zcela nepřipadná.

Odkázal-li stěžovatel v napadeném rozhodnutí při posuzování účastenství v kolaudačním řízení i na rozsudek krajského soudu s tím, že je z něj zřejmé, že stavebníci nezasáhli na pozemek matky účastnice řízení, je tento jeho odkaz rovněž zcela nepřipadný, neboť krajský soud se ve svém rozsudku zabýval výhradně otázkou formulace žalobního petitu, přičemž vyslovil závěr, že v daném případě tato formulace „neodpovídá žádnému

ustanovení zákona a žalobě proto nelze vyhovět.“ Jelikož rozhodnutí okresního soudu bylo věcně správné, krajský soud napadený rozsudek okresního soudu v souladu s ust. § 219 o. s. ř. potvrdil i přesto, že žaloba měla být zamítnuta z jiného důvodu. K otázce, zda předmětná stavba zasahovala na pozemek matky účastnice řízení, se krajský soud vůbec ve svém rozsudku nevyjadřoval.

Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku, že sporná otázka nebyla okresním a krajským soudem řešena, a pokud stěžovatel o tyto rozsudky opírá své rozhodnutí, je nepřezkoumatelné. Proto je stížní námitka nedůvodná.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že v kolaudačním řízení nebylo zjištěno, že by stavba byla provedena na pozemku účastnice řízení, považuje Nejvyšší správní soud k takto obecně formulovanému tvrzení za dostačující uvést, že byl-li ve správním řízení skutečně zjišťován faktický stav v dané lokalitě, měl stěžovatel tato zjištění uvést v odůvodnění svého rozhodnutí, což však neučinil.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníci řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu